

Η γλώσσα της θεραπείας:

Η ιστορία μιας επανάστασης στην ιατρική επιστήμη

Του Jean-Jacques CREVECOEUR, Βέλγιο

Από το 2013 δραστηριοποιείται στο Μόντρεαλ, Καναδά

formations-emergences@c.kajabimail.net

<https://formations.emergences.net/>

Μετάφραση : Σάντρα Ορφανουδάκη, Πλατανιάς Πηλίου

«Είναι ευκολότερο να διασπασθεί ένα άτομο από το να αλλάξει μια πεποίθηση " έλεγε ο Αϊνστάιν. Πράγματι, όλοι οι άνθρωποι έχουν την τάση να αντιστέκονται στις αλλαγές και στις καινοτομίες καταναλώνοντας για αυτό ένα μέρος από την ενέργειά τους. Αυτό είναι γνωστό από παλιά. Ισχύει για όλους και ακόμη περισσότερο για τους επιστήμονες, που δεν θα μπορέσουν ποτέ να αποδεχθούν τις νέες θεωρίες, επειδή αυτές θα αντιπροσωπεύουν πάντα απώλεια ισχύος, χρήματος και γοήτρου για εκείνους που αποτελούν το επιστημονικό κατεστημένο.

Όταν άρχισα τις σπουδές μου στις φυσικές επιστήμες ήμουν πεπεισμένος ότι θα ερχόμουν σε επαφή με την λαμπρή ομάδα των ανδρών και των γυναικών που αφιερώνουν όλη τους τη ζωή στην αφιλοκερδή έρευνα της αλήθειας και της γνώσης, με απώτερο στόχο να φέρουν την ευτυχία σε ολόκληρη την ανθρωπότητα. Εκείνη την εποχή νόμιζα ότι η επιστημονική διαδικασία βασιζόταν αποκλειστικά σε αντικειμενικά γεγονότα και ότι οι επιστήμονες επεδίωκαν ακούραστα να αναδείξουν τις σχέσεις αιτίας και αιτιατού που παρατηρούνται ανάμεσα στους διάφορους παράγοντες. Πίστευα επίσης ότι οι ερευνητές είχαν ανοιχτό μυαλό, ήταν ανοιχτοί στον διάλογο, αναθεωρούσαν συνεχώς τις διάφορες υποθέσεις και αποδεχόντουσαν την αντιπαραβολή απόψεων. Αφού αφιέρωσα 5 χρόνια της ζωής μου σ' αυτόν τον κόσμο αποφάσισα να τον εγκαταλείψω, ευτυχής που είχα διαμορφωθεί με τρόπο αυστηρό και κριτικό από εξαιρετικούς δασκάλους αλλά και απογοητευμένος από την αδιαλλαξία, τη στενοκεφαλιά, τις απάτες, το κυνήγι των δημοσιεύσεων και την υποδούλωση των επιστημόνων στους χορηγούς τους. Δεν είχα υποπτευθεί, τότε, ότι στον ιατρικό κόσμο, που υποτίθεται ότι είναι στην υπηρεσία της ζωής και της υγείας, οι προστριβές ήταν ακόμη πιο σκληρές και βίαιες.

Άρχισα τότε μια σειρά μαθημάτων κατάρτισης στη γενική φιλοσοφία (μετά τη διακοπή του διδακτορικού μου στις φυσικές επιστήμες) και συγχρόνως ήμουν για δύο χρόνια ερευνητής στην παιδαγωγική. Εκείνη την εποχή, το 1984, άρχισα να ενδιαφέρομαι για **την επιστημολογία της ιατρικής**, δηλαδή την κριτική μελέτη της λειτουργίας της ιατρικής, των αξιωμάτων της, των μεθόδων συλλογιστικής της. Έτσι βαθμιαία εξοικειώθηκα με όλα τα είδη της ιατρικής σκέψης, από την επιστημονική ιατρική μέχρι την κινεζική ιατρική και ανάμεσά τους μια ολόκληρη σειρά θεραπειών, οι οποίες αδικώς ονομάζονται « παράλληλες ιατρικές ».

Όντας επιστήμονας, φιλόσοφος και παιδαγωγός, έχω χρησιμοποιήσει τα εργαλεία που διδάχτηκα για να συσχετίζω και να ελέγχω τη συνέπεια των διαδικασιών και των ανακοινώσεων. Κυρίως, όμως, έχω δοκιμάσει αρκετές από αυτές τις ιατρικές, γινόμενος ο ίδιος παρατηρούμενο πειραματόζωο και συγχρόνως παρατηρητής. Το συμπέρασμά μου : βιώνουμε, **στην ιατρική, μια επανάσταση** του ίδιου εύρους με αυτή που γνώρισε η φυσική με τον Κοπέρνικο, τον Κέπλερ και τον Γαλιλαίο κατά τον δέκατο έκτο αιώνα. Και όπως και εκείνοι οι αστρονόμοι και μαθηματικοί, έτσι και οι πρωτοπόροι αυτής της νέας προσέγγισης της υγείας και της ασθένειας υφίστανται τις χειρότερες ενοχλήσεις, τις χειρότερες κατηγορίες και τις χειρότερες απειλές.

Γιατί η ιατρική βρίσκεται σε αδιέξοδο;

Στην αρχή της δεκαετίας του 1980 οι ιδιωτικές συνομιλίες μου με συναδέλφους ερευνητές στον τομέα της ιατρικής και της βιολογίας μου είχαν ήδη βάλει ψύλλους στ' αυτιά. " *Στην ιατρική, βρισκόμαστε σε αδιέξοδο. Το ξέρουμε μερικά χρόνια τώρα και δεν ξέρουμε προς τα πού να προσανατολίσουμε τις έρευνές μας.*" Αυτές οι παρατηρήσεις αφορούσαν το σύνολο της ιατρικής έρευνας και όχι ένα μόνο μικρό απομονωμένο τομέα, δυστυχώς. Οι εκμυστηρεύσεις γινόντουσαν ανεπίσημα, μια και κανένας δεν τολμούσε

να τις κοινοποιήσει ούτε στα επιστημονικά συνέδρια, από φόβο μήπως και διακοπούν αμέσως οι επιχορηγήσεις, οι απαραίτητες για να συνεχιστούν οι εργασίες στα εργαστήρια.

Έτσι, τότε, είχα πολύ αποσπασματικές πληροφορίες σχετικά με την απόγνωση, στην οποία βρισκόντουσαν οι ερευνητές στην ιατρική και τη βιολογία. Δεν καταλάβαινα όμως γιατί βρισκόντουσαν σε αδιέξοδο. Με την ευκαιρία αυτή ανακάλυψα επίσης ότι στην πλειοψηφία των επιστημόνων είχε (και έχει) επιβληθεί καθεστώς **σχεδόν πλήρους απουσίας ελευθερίας** στη σκέψη, την έρευνα και την έκφραση. Έτσι, εκείνοι που υποτίθεται ότι ενσωμάτωναν όλες τις ελπίδες της ανθρωπότητας μου έδιναν ξαφνικά την εντύπωση εκφοβισμένων προλετάρων, ξεπουλημένων και στο έλεος κάποιου ιατροφαρμακευτικού βιομηχανικού συμπλέγματος, που αποφάσιζε όχι μόνο το τι είναι σωστό ή καλό για την υγεία των ατόμων, αλλά και το τι πρέπει να παραχθεί και να νομιμοποιηθεί επιστημονικά, ώστε να αυξήσει τα κολοσσιαία οφέλη τους.

Εν τω μεταξύ, πολλές στατιστικές αποδείκνυαν αυτό που οι ερευνητές συνάδελφοί μου μου είχαν ήδη ανακοινώσει. Ανάμεσα στο 1970 και το 1990 έχει παρατηρηθεί στατιστικά ότι αυτοί που προσβάλλονται από σοβαρές ασθένειες (καρδιαγγειακές, καρκινώδεις, εκφυλιστικές, αυτοάνοσες, κ.λ.π.) είναι κατά πέντε χρόνια νεώτεροι από παλαιότερα. Κατά την ίδια περίοδο, η εκδήλωση κάποιων ασθενειών (το ετήσιο ποσοστό εμφάνισής τους), αυξήθηκε κατά 3 έως 10 φορές. Κανένα πραγματικό φάρμακο δεν έχει βρεθεί για τον καρκίνο, το έιτς, τη σκλήρυνση κατά πλάκας. Οι αλλεργίες έχουν κυριολεκτικά εκραγεί μέσα σε 20 χρόνια. Τα περισσότερα από τα αντιβιοτικά είναι πλέον αναποτελεσματικά καθώς η αντίσταση των προσαρμοσμένων πια βακτηριδίων αυξάνεται! Τα εμβόλια αμφισβητούνται όλο και περισσότερο, όχι μόνο εξαιτίας των παρενεργειών τους, αλλά κυρίως εξαιτίας του ότι αποκαλύπτεται όλο και περισσότερο (από τις στατιστικές που δυστυχώς αποκρύβονται από τα μάτια του μεγάλου κοινού), ότι αποτελεσματικότητά τους είναι μόνον υποθετική. Παρά την καθαρή αύξηση των δαπανών για την υγεία, η **ποιότητα της ζωής και της υγείας του ανθρώπου** στις χώρες της δύσης έχει **επιδεινωθεί**.

Από τότε οι πολυάριθμες μελέτες μου, οι συνομιλίες μου με κάθε είδους θεραπευτές και οι προσωπικές μου εμπειρίες με έκαναν να καταλάβω γιατί η ιατρική, όπως είναι σήμερα, όχι μόνο βρίσκεται σε αδιέξοδο, αλλά επίσης και σε λάθος δρόμο. Έχω ακόμη καταλάβει ότι βασική αιτία αυτής της συλλογικής επιδείνωσης της κατάστασης υγείας στον πλανήτη είναι η μέθοδος που χρησιμοποιεί η ιατρική. Επομένως έχουμε απομακρυνθεί πολύ από τη συμβουλή που έδινε στους μαθητές του ο Ιπποκράτης : *«Προ πάντων, μην βλάπτετε»...*

Για να γίνει αυτό αντιληπτό, ας εξετάσουμε ποια θα μπορούσαν να είναι τα θεμέλια της σύγχρονης ιατρικής σκέψης. Θα μπορούσε κανείς να τα συνοψίσει ως εξής:

1. Η ασθένεια υπάρχει, είναι κάτι το μοιραίο που πρέπει να το εξαφανίσουμε.
2. Η ασθένεια χαρακτηρίζεται από νοσώδη συμπτώματα (πόννοι, ερυθρότητες, πυρετός, σπυριά, εξανθήματα, διάρροιες, εμετοί, κ.λπ.).
3. Η θεραπεία κάποιας ασθένειας συνίσταται στην εξαφάνιση, το συντομότερο δυνατόν, όλων αυτών των νοσωδών συμπτωμάτων, με τη βοήθεια του οπλοστασίου των φαρμάκων.
4. Η ασθένεια είναι ουσιαστικά μια φυσική πραγματικότητα που έχει επιπτώσεις σε κάποιο ιδιαίτερο όργανο του φυσικού σώματος και θεωρείται βιο-φυσικο-χημικός μηχανισμός που μπορεί να απορρυθμισθεί.
5. Πολλές ασθένειες προκαλούνται από παθογόνους παράγοντες (μικρόβια, μύκητες, βακτηρίδια, ιοί), καρκινογόνους παράγοντες ή αλλεργιογόνους παράγοντες. Πρέπει επομένως να αποφύγει κανείς κάθε επαφή με αυτούς τους παράγοντες (σε αυτήν την περίπτωση κάνουμε πρόληψη). Εάν αυτό δεν είναι δυνατόν, θα προσπαθήσουμε να απομακρύνουμε ή να εξαφανίσουμε αυτούς τους παράγοντες (τότε κάνουμε θεραπεία).
6. Μερικές άλλες ασθένειες έχουν γενετική προέλευση και διαβιβάζονται από γενιά σε γενιά. Αυτό το ονομάζουμε κληρονομικότητα.
7. Εάν ολόκληρο το θεραπευτικό οπλοστάσιο αποδειχθεί ανίσχυρο ή αναποτελεσματικό, θα πρέπει τότε να αφαιρέσουμε το όργανο που έχει καταληφθεί από την ασθένεια, επιτρέποντας έτσι στον ασθενή να επιζήσει.

Οι επιστημονολόγοι αποκαλούν αυτό το είδος απαρίθμησης βασικά αξιώματα κάποιας θεωρίας ή πρακτικής.

Σ' αυτό το άρθρο θα αντιπαρατεθώ σε αυτά τα αξιώματα, ελέγχοντας την εσωτερική τους συνέπεια και παραθέτοντας παρατηρήσεις, που είναι μεν υπαρκτές, αλλά που συχνά τις αρνούνται οι ερευνητές...

Η ασθένεια δεν είναι πια αυτό που ήταν.

Και εάν η πραγματικότητα είναι τελείως διαφορετική; Και εάν τα φαινόμενα παραπλανούν; Και εάν υπάρχει η πιθανότητα, αντιστρέφοντας τα αξιώματα, να εξηγηθούν καλύτερα τα αποτελέσματα όλων εκείνων των «παράλληλων» προσεγγίσεων, από τις οποίες επωφελούνται εκατομμύρια ασθενών και οι οποίες δεν έχουν αναγνωριστεί από την επίσημη επιστημονική ιατρική ;

Σας προσκαλώ να εξερευνήσετε μαζί μου αυτήν την αντίθετη άποψη και να την δεχτείτε ως μια υπόθεση εργασίας για σκέψη και έρευνα και όχι ως μια οριστική αλήθεια. Και εάν κάτι από αυτά που εγώ διαισθάνομαι λείει κάτι μέσα σας, σας προσκαλώ να μην παραμείνετε στην απλή ανάγνωση του άρθρου αλλά να ερευνήσετε το θέμα, εμβαθύνοντας.

Ας το γλεντήσουμε, λοιπόν, ξαναγράφοντας τα κλασικά αξιώματα της ιατρικής μου ...

Νέο αξίωμα αρ. 1 : Η ασθένεια δεν υπάρχει, δεν είναι κάτι το μοιραίο και αναπόφευκτο και δεν είναι απαραίτητο να την εξαφανίσουμε.

Σύμφωνα με πολλές παραδοσιακές αντιλήψεις, η ασθένεια δεν υπάρχει. **Μόνο ο ασθενής υπάρχει** και σε αυτόν πρέπει να επικεντρωθεί η προσοχή του γιατρού ή του θεραπευτή. Επιπροσθέτως, και αυτό θα τον αποδείξουμε αργότερα, η «ασθένεια» είναι σημάδι ανισορροπίας που προέρχεται, τις περισσότερες φορές, από τη συμπεριφορά του ασθενή, συνειδητή ή ασυνείδητη· **επομένως δεν είναι μοιραία και αναπόφευκτη** (εκτός εάν θεωρήσει κανείς ότι το ασυνείδητο είναι κάτι το μοιραίο και αναπόφευκτο).

Σύμφωνα με αυτή την αντίληψη, τα **συμπτώματα είναι οι ορατές ενδείξεις** μιας φυσικής ή ψυχικής ανισορροπίας, η οποία είναι μη ορατή. Τα συμπτώματα επομένως δεν είναι αυτή καθαυτή η ανισορροπία. Για να το καταλάβουμε αυτό, ας πάρουμε μια πρώτη μεταφορά. Ας συγκρίνουμε το σώμα μας (φυσικό όχημα) με ένα αμάξι (αυτοκίνητο όχημα). Όταν ελαττωθεί το νερό του ψυγείου ή το λάδι του κινητήρα, αυτό δεν γίνεται αμέσως αντιληπτό. Εντούτοις, η ανισορροπία υπάρχει ήδη εκεί, μόνο που δεν μπορούμε ούτε να την δούμε ούτε να την ακούσουμε. Είναι αυτό που θα αποκαλέσουμε πραγματική ασθένεια. Όταν η υπερθέρμανση του κινητήρα υπερβεί το όριο, κάποια κομμάτια (που έχουν προβλεφθεί γι' αυτό το σκοπό) θα σπάσουν (βαλβίδα, εύκαμπτος, κ.λπ.), απελευθερώνοντας αμέσως πολύ ατμό! Αυτή είναι η στιγμή κατά την οποία τα πράγματα φανερώνονται, γίνονται ορατά. Αυτά είναι τα συμπτώματα. Η εκτόνωση του ατμού δεν είναι σε καμία περίπτωση η ασθένεια του αυτοκινήτου : πρόκειται για μια διαδικασία που δημιουργήθηκε (σύμφωνα με τους νόμους της φυσικής) για να επιτρέψει στην υπερπίεση να εξαφανιστεί, έτσι ώστε το σύστημα να επιστρέψει στην ισορροπία και την κανονικότητα.

Για να μην φτάσουν τα πράγματα σ' αυτό το σημείο, οι κατασκευαστές αυτοκινήτων έχουν εφεύρει έναν άλλο μηχανισμό : τοποθετούν φωτεινούς δείκτες στον πίνακα ελέγχου του αυτοκινήτου. Μόλις υπάρξει κίνδυνος να μην εξασφαλιστεί, να μην γίνεται σεβαστή ή να μην ικανοποιείται κάποια θεμελιώδης ανάγκη, το λαμπάκι ανάβει, προσκαλώντας τον οδηγό να εξετάσει την κατάσταση και να την διορθώσει. Σε μια τέτοια περίπτωση τι θα λέγατε για τον μηχανικό που θα σας συμβούλευε να ξεβιδώσετε - ή να σπάσετε - το αναμμένο λαμπάκι;

Εντούτοις, αυτό κάνει η επιστημονική ιατρική εδώ και δεκαετίες: εξ ορισμού, θεωρεί ότι τα συμπτώματα είναι κακά και πρέπει να εξαφανιστούν. Αλλά γιατί θα πρέπει να τα εξαφανίζουμε συστηματικά, αφού εάν εξετάσουμε το νόημα του μηνύματος που στέλνουν, προσδιορίσουμε τι είναι αυτό που προκάλεσε την ανισορροπία και αποκαταστήσουμε την αρχική αρμονία, το φως στο ενδεικτικό λαμπάκι θα σβήσει από μόνο του;

Εάν αλλάξετε την άποψή σας σχετικά με τα συμπτώματα και τα δείτε ως συμμάχους που σας φέρνουν πολύτιμες πληροφορίες (που θα πρέπει να αποκωδικοποιηθούν), δεν θα συγγέετε ποτέ πια την ασθένεια (την ανισορροπία που συμβαίνει αθόρυβα) με την διαδικασία της θεραπείας της (τα συμπτώματα που μερικές φορές φανερώνονται θορυβωδώς).

Νέο αξίωμα αρ. 2 : Όταν εμφανίζονται συμπτώματα (πόννοι, ερυθρήματα, πυρετός, σπυριά, εξανθήματα, διάρροιας, εμετοί, κ.λπ.), αυτό είναι σημάδι ότι το σώμα αρχίζει να αποκαθιστά την ισορροπία του.

Έχω συναντήσει αυτήν την σύλληψη τόσο στην ομοιοπαθητική, τον βελονισμό, την οστεοπαθητική, όσο και στη Νέα Ιατρική του γιατρού Ρίκε Γκέερτ Χάμερ (Γερμανία), στην Ολιστική Βιολογία των Ζωντανών Υπάρξεων του γιατρού Κλωντ Σαμπά (Γαλλία) και σε άλλες ακόμη προσεγγίσεις.

Για να το κατανοήσουμε αυτό, ας πάρουμε μια δεύτερη πολύ απλή μεταφορά. Ας συγκρίνουμε το σώμα μας (το ζωντανό) με ένα σπίτι (κατοικημένο). Η ζωή στο σπίτι παράγει κανονικά μια κάποια ποσότητα σκουπιδιών, καθημερινώς. Φανταστείτε ότι κάποιος δημοτικός νόμος σας απαγορεύει να βγάλετε τον σκουπιδοτενεκέ σας στο πεζοδρόμιο μέχρι να έρθει νεότερη διαταγή. Αποφασίζετε τότε να τα αποθηκεύσετε μέσα σε ένα δωμάτιο. Μερικές εβδομάδες αργότερα, και ενώ η απαγόρευση πάντα ισχύει, ένα δεύτερο και μετά ένα τρίτο δωμάτιο χρησιμοποιείται για τα σκουπίδια, που προκαλούν μια όλο και περισσότερο αφόρητη μυρωδιά στο εσωτερικό του σπιτιού. Σε αυτό το στάδιο, μπορούμε να πούμε ότι το σπίτι σας έχει χάσει την ισορροπία του, την αρμονία του : είναι μολυσμένο και δηλητηριασμένο.

Μην αντέχοντας πια, ας φανταστούμε ότι αποφασίζετε να βγάλετε έξω τους σκουπιδοτενεκέδες σας, παρά την απαγόρευση. Κάνοντάς το αυτό εκδηλώνετε τη θέλησή σας να αποκαταστήσετε την ισορροπία μέσα στο σπίτι, σε σχετικά σύντομο χρονικό διάστημα. Αρχίζει λοιπόν το σπίτι να επανέρχεται σε κατάσταση υγείας... Όμως, οι γείτονές σας ή η δημοτική αστυνομία δεν το βλέπουν καθόλου με το ίδιο μάτι : σύντομα, κάποιος επεμβαίνει και όχι μόνο επαναφέρουν τους σκουπιδοτενεκέδες μέσα στο σπίτι σας, αλλά επιπλέον καρφώνουν μερικές σανίδες στις πόρτες και στα παράθυρα του ισόγειου, για να σας αποθαρρύνουν από το να επαναλάβετε την πράξη σας.

Για να επιστρέψουμε στο σώμα, κατά την περίοδο που η ανισορροπία εγκαθίσταται μέσα μας βαθμιαία (επώαση της μόλυνσης, συσσώρευση τοξινών, ανάπτυξη κάποιου όγκου, εκφυλισμός κάποιου οργάνου, μυός ή του αίματος, κ.λπ.), η ασθένεια είναι αθόρυβη, ανώδυνη, ασυμπτωματική. Οι Κινέζοι μιλούν για ψυχρή ασθένεια ...

Αντιθέτως, όταν το σώμα «αποφασίσει» (θα δούμε αργότερα το γιατί) να αποκαταστήσει την ισορροπία του, θα προσπαθήσει να ξεφορτωθεί τη μόλυνση ή τις τοξίνες, να αποσυνθέσει τον όγκο ή να επισκευάσει το όργανο που έχει προσβληθεί, τον μυ ή το αίμα. Σε αυτήν την περίπτωση, το σώμα βγάζει τους σκουπιδοτενεκέδες του (πυρετός, σπυριά, εξανθήματα κ.λπ.). Η ασθένεια αρχίζει να «μιλάει», εμφανίζονται πόνοι, εκδηλώνονται συμπτώματα. Οι Κινέζοι μιλούν για θερμή ασθένεια ... Η εμφάνιση των συμπτωμάτων είναι σημάδι ότι το σώμα αρχίζει να αποκαθιστά την ισορροπία του.

Αυτό που εκπλήσσει και προκαλεί σύγχυση με αυτήν την άποψη, είναι ότι αυτό που αποκαλούμε «ασθένεια» θα πρέπει σχεδόν πάντα να ερμηνεύεται ως αρχή της θεραπείας. Όμως, κάνουμε το ανάποδο.

Νέο αξίωμα αριθμ. 3 : Η θεραπεία μιας ασθένειας συνίσταται στο να ακούσουμε τα συμπτώματά της και να τα δούμε σαν ενδεικτικές πινακίδες του δρόμου που πρέπει να ακολουθήσουμε για να θεραπευθούμε.

Όσο και αν φαίνεται περίεργο, φαίνεται καθαρά ότι το αξίωμα αυτό είναι η λογική συνέπεια της άποψης που αναπτύχθηκε στο αξίωμα αριθμ. 2. Τα συμπτώματα, όχι μόνο είναι οι σκουπιδοτενεκέδες που το σώμα προσπαθεί να εκκενώνει τακτικά για να βρει την ισορροπία του, αλλά συγχρόνως μας δείχνουν και αυτό που μπορούμε και πρέπει να κάνουμε για να βοηθήσουμε τον οργανισμό να επιτύχει πλήρως αυτήν την ισορροπία.

Εάν δεν έχουμε καθόλου υπερένταση, εάν το επίπεδο ζωτικής ενέργειας μέσα μας είναι υψηλό, πιθανώς το σώμα μας θα έχει αρκετές δυνάμεις για να βγάλει έξω μόνο του όλους τους σκουπιδοτενεκέδες του, όποτε θα του είναι απαραίτητο. Όμως συχνά είναι κουρασμένο... Αρχίζει επομένως την εργασία, βγάζει έξω τους πρώτους σκουπιδοτενεκέδες, αλλά δεν προλαβαίνει να τους βγάλει όλους. Σε αυτήν την περίπτωση, όλα συμβαίνουν σαν η ταχύτητα με την οποία γίνεται η εκκένωση να ήταν πολύ μικρή σε σχέση με την ταχύτητα με την οποία γεμίζει με νέους σκουπιδοτενεκέδες. Αυτή είναι η κατάσταση που ονομάζουμε χρόνια ασθένεια, η οποία δεν σταματάει να εκφράζεται και ψάχνει την ισορροπία που δεν επιτυγχάνεται ποτέ.

Ο θεραπευτής ή ο ασθενής που το αντιλαμβάνεται αυτό, θα προσπαθήσει τότε να αφογκραστεί τα συμπτώματα και θα ξεκινήσει μια διαδικασία που θα αποσκοπεί να φέρει στον οργανισμό πρόσθετη ενέργεια ώστε να επιταχύνει και να αυξήσει την έκφραση των συμπτωμάτων (δηλαδή την εκκένωση των σκουπιδοτενεκέδων). Αυτό κάνει και η ομοιοπαθητική (ορίζοντας μια θεραπεία που προκαλεί στο άτομο τα ίδια συμπτώματα με εκείνα που επιδιώκει να απομακρύνει), ο βελονισμός (ελευθερώνοντας τα

ενεργειακά κυκλώματα και με αυτό τον τρόπο επιτρέποντας να επιταχυνθούν οι διεργασίες επανεξισορρόπησης), η οστεοπαθητική (απελευθερώνοντας τις λειτουργικές ή οργανικές εμπλοκές), η νηστεία και η ανάπαυση (βάζοντας περισσότερη ενέργεια στη διάθεση του σώματος ώστε αυτό να μπορέσει να καθαριστεί), κ.λπ..

Η ιατρική, επιχειρώντας να εξαφανίσει όσο το δυνατόν πιο γρήγορα τα συμπτώματα, όχι μόνο στερείται ουσιαστικών πληροφοριών για την φυσική και βαθιά θεραπεία του ασθενούντος ατόμου, αλλά επιπλέον απομακρύνεται από τη σοφία που βασίζεται στο να αφουγκράζεσαι τη φύση, στρεφόμενη όλο και περισσότερο προς την έπαρση και την αλαζονεία μιας εκλογικευμένης γνώσης, αποσυνδεδεμένης από την Πραγματικότητα.

Νέο αξίωμα αριθμ. 4 : Η ασθένεια είναι κάτι το πολυδιάστατο, και συνδέεται με μια περίπλοκη και συστημική πραγματικότητα στοιχείων, που βρίσκονται σε μόνιμη αλληλεπίδραση μεταξύ τους.

Η ιατρική είναι βασισμένη σε ένα διπλό αξίωμα που στηρίζεται στο διαχωρισμό του σωματικού από το ψυχικό. Πρώτον, θεωρεί ότι εάν ένα φαινόμενο εκδηλώνεται στο σωματικό επίπεδο, αυτό συμβαίνει επειδή είναι φαινόμενο που αφορά το σώμα. Δεύτερον, όταν έχει προσβληθεί ένα συγκεκριμένο όργανο, ως αιτία θεωρείται η κακή λειτουργία του οργάνου.

Όμως, στην καθημερινή μας εμπειρία παρατηρούμε ότι μια άσχημη ψυχολογική κατάσταση, μια άσχημη βιωμένη διαπροσωπική σύγκρουση, η απώλεια του νοήματος της ζωής, ένα φιλοσοφικό δίλημμα, η υπερένταση της καθημερινής ζωής, όλα αυτά, επηρεάζουν έντονα την σωματική μας υγεία. Αντιστρόφως, σωματικές διαταραχές μπορούν να μας εμποδίσουν να αισθανόμαστε καλά μέσα μας, μπορεί να μας κάνουν να χάσουμε την πίστη μας ή να μας κατακρημνίσουν σε βαθιά κρίση. Το να προσπαθείς να θεραπεύσεις κάποιον άνθρωπο διαχωρίζοντας την σωματική, την ψυχική, την κοινωνική και την πνευματική του διάσταση, μου φαίνεται ότι προέρχεται από αδυναμία αντίληψης που είναι αναποτελεσματική αλλά και επιβλαβής. **Δηλαδή το σωματικό επηρεάζει το ψυχικό, όπως και το ψυχικό επηρεάζει το σωματικό.**

Επιπλέον, ακόμα και αν περιοριστούμε αυστηρά στη σωματική σφαίρα, η κινεζική ιατρική, η ομοιοπαθητική, η οστεοπαθητική αλλά ακόμη και άλλοι κλάδοι όπως η ορθοδοντική, η (etiopathie), η ολιστική ιατρική, μας έχουν δείξει ότι η ανισορροπία κάποιου ιδιαίτερου οργάνου, προκαλείται συχνά από την ανισορροπία κάποιου άλλου οργάνου. Δεν είναι σπάνιο το γεγονός, οι ιγμορίτιδες να θεραπεύονται απελευθερώνοντας τις τοξίνες τους στο συκώτι, ο πόνος της ράχης να ανακουφίζεται με ξεμπλοκάρισμα των εντέρων, οι πονοκέφαλοι να εξαλείφονται με ανάταξη του κόκκυγα ή τα προβλήματα των γονάτων να ρυθμίζονται με αναπροσαρμογή του κλεισίματος των σαγονιών ... Και πάλι, δεν πρόκειται να βρούμε την λύση στο πρόβλημα επιτιθέμενοι στο ίδιο το όργανο. Θα ήταν περισσότερο πρόσφορο να επανεισαγάγουμε στην ιατρική την ολιστική και συστημική θεώρηση ώστε να μπορέσουμε να ενεργήσουμε πιο αποτελεσματικά.

Νέο αξίωμα αριθμ. 5 : Οι παθογόνοι παράγοντες δεν είναι εχθροί της υγείας, αλλά σύμμαχοί της. Οι καρκινογόνοι παράγοντες δεν είναι υπεύθυνοι για τον καρκίνο (εκτός από το 1% των περιπτώσεων). Αλλεργιογόνοι παράγοντες δεν υπάρχουν.

Θα χρειαζόμουν πολύ περισσότερο χώρο για να τα αποδείξω αυτά με επιστημονικό και λεπτομερή τρόπο. Στη συνέχεια, όμως, όταν θα ασχοληθώ με τις εργασίες του γιατρού Χάμερ και του γιατρού Σαμπά, θα καταλάβετε καλύτερα γιατί το αξίωμα αυτό αποτελεί λογική συνέπεια της θεώρησης για την υγεία και την ασθένεια που παρουσιάζεται στο άρθρο αυτό.

Προς το παρόν, ας χρησιμοποιήσουμε μια τρίτη μεταφορά. Όταν συμβαίνει ένα σοβαρό τροχαίο ατύχημα, στον τόπο του ατυχήματος παρατηρείται συχνά η παρουσία αστυνομικών, χωροφυλάκων, οδηγών ασθενοφόρου, πυροσβεστών ή γιατρών. Αυτό είναι γεγονός. Σ' αυτές τις περιπτώσεις συχνά καλούνται δημοσιογράφοι για να καλύψουν το γεγονός. Γενικά, εκτός και αν έχουν ιδιαίτερες πηγές πληροφοριών, οι ανταποκριτές **φθάνουν μετά** το ατύχημα και **μετά** τις δυνάμεις της αστυνομίας και των πρώτων βοηθειών. Εάν δεν γνώριζαν την πραγματικότητα, παρατηρώντας κάθε φορά το ίδιο πράγμα, οι δημοσιογράφοι θα μπορούσαν να συμπεράνουν, με καλή πίστη, ότι οι αστυνομικοί, οι χωροφύλακες, οι οδηγοί ασθενοφόρου, οι πυροσβέστες και οι γιατροί είναι η αιτία όλων των ατυχημάτων που συμβαίνουν στους δρόμους ! Και στατιστικά, μια και θα βασίζονταν μόνο στις εκ των υστέρων παρατηρήσεις τους, θα είχαν σχεδόν πάντα δίκιο !

Φυσικά, θα μου πείτε ότι αυτό είναι ένα χονδροειδές σφάλμα λογικής, εφόσον το ατύχημα έχει προηγηθεί της άφιξης των πρώτων βοθητών, και όχι το αντίστροφο. Φανταστείτε για μια στιγμή ότι το ίδιο συμβαίνει και με αυτό που αποκαλούμε ασθένεια. Ξέρουμε ήδη ότι όταν εμφανίζεται κάποιο σύμπτωμα, γεγονός που θεωρείται ότι αποτελεί την αρχή της ασθένειας, στην πραγματικότητα αρχίζει η διαδικασία του καθαρισμού, της επανεξισορρόπησης και της θεραπείας (εάν το σώμα μας δεν έχει αρκετή ενέργεια για να βρει εντελώς την ισορροπία του, εξαντλείται μέσα σε αυτήν την προσπάθεια και δεν εκπληρώνεται ποτέ η θεραπεία του. Αυτή είναι και μια από τις αιτίες για τις οποίες πεθαίνουμε εξαιτίας της «ασθένειας »).

Το οποίο σημαίνει ότι όταν αρχίζει να φαίνεται κάτι (στο μεταφορικό παράδειγμα του σπιτιού, η έξοδος των σκουπιδοτενεκέδων), αυτό γίνεται επειδή πολλά αόρατα πράγματα έχουν συμβεί ήδη προηγουμένως (η συσσώρευση των σκουπιδοτενεκέδων στο εσωτερικό του σπιτιού). Μερικοί ερευνητές αναγνωρισμένοι για την αποτελεσματικότητά τους ως θεραπευτές, έχουν αποδείξει ότι **οι ιοί, τα βακτηρίδια και οι μύκητες κινητοποιούνται από το σώμα** (με διαταγή του εγκεφάλου) τη στιγμή που αρχίζει η επανεξισορρόπηση, **για να βοηθήσουν να εκπληρωθεί η διαδικασία**. Είτε για να φέρουν υλικά για να επανοικοδομήσουν τα κύτταρα που βλάπτονται, είτε για να εκκενώσουν τα κύτταρα που αχρηστεύονται.

Προφανώς, εάν η αρχική ανισορροπία (ψυχρή και μη ορατή φάση της ασθένειας) υπήρξε υπερβολικά βαθιά, μακρά ή/και υπερβολικά έντονη, ο καθαρισμός θα είναι τόσο βίαιος και τόσο έντονος που μπορεί να σπάσει τη ζωτικής σημασίας ισορροπία του οργανισμού και να προκαλέσει το θάνατό του. Αλλά, βασικά, καθώς οι ασθένειες δεν είναι ασθένειες, και καθώς οι παράγοντες που αποκαλούνται μολυσματικοί εμφανίζονται τη στιγμή της διαδικασίας της θεραπείας, ολόκληρη η θεωρία του Παστέρ καταρρέει προς όφελος μιας πολύ πιο δυναμικής θεώρησης, που έχει ως στόχο μάλλον την ενίσχυση του εδάφους και της ισορροπίας, παρά την εξαφάνιση των παραγόντων καθαρισμού (ιοί) ή ανοικοδόμησης (μύκητες και βακτηρίδια).

Όσον αφορά τους **καρκινογόνους παράγοντες**, διάφορες έρευνες έχουν δείξει ότι μόνο στο 1% των περιπτώσεων οι καρκίνοι προκλήθηκαν από αυτούς. Είναι η περίπτωση της έκθεσης σε ραδιενέργεια ή σε κάποιες πολύ τοξικές ουσίες σε ισχυρή δόση. Αντιθέτως, το 99% των άλλων καρκίνων οφείλονται σε παράγοντες έντονου στρες (βίαια ψυχολογικά σοκ που βιώνονται, χωρίς να εκφράζονται βιολογικά - οργανικά), συνδέονται δε συχνά με έντονες εσωτερικές συγκρούσεις που δεν έχουν λυθεί ψυχολογικά. Ο γιατρός Χάμερ ήταν ο πρώτος που το έδειξε αυτό με επιστημονικό τρόπο, σε περισσότερες από 8.000 περιπτώσεις καρκίνου. Η αξία του έγκειται στο ότι μπόρεσε να δείξει ότι η ανάπτυξη του καρκίνου έγινε σύμφωνα με κάποιους πολύ ακριβείς και αμετάβλητους νόμους. Θα το δούμε αυτό αργότερα.

Τελικά, οι αλλεργιογόνοι παράγοντες είναι δημιούργημα της φαντασίας, ανάλογο με εκείνο που θέλει τους αστυνομικούς και τους άλλους να προκαλούν τα ατυχήματα. **Όλες οι αλλεργίες**, χωρίς εξαίρεση, είναι στην πραγματικότητα **διαδικασία θεραπείας** μιας τεράστιας εσωτερικής **σύγκρουσης αποχωρισμού** (αφού είναι κάτι που εκδηλώνεται: σπυριά, δερματικά εξανθήματα, αναπνευστικές δυσκολίες).

Νέο αξίωμα αριθμ. 6 : Η γενετική αντανάκλα την κατάσταση της υγείας του σώματος και δεν είναι η υγεία αυτή που αντανάκλα την γενετική αιτιοκρατία (γενετικό ντετερμινισμό).

Εδώ, θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε για μια ακόμη φορά, τη μεταφορά μας για τα ατυχήματα αυτοκινήτου που προκαλούνται από τους αστυνομικούς και τους συνεργούς τους. Πράγματι, γενετιστές που διαφωνούν με τις επικρατούσες θεωρίες της γενετικής, έχουν ανακαλύψει ότι ο γενετικός χάρτης μας μεταβάλλεται συνεχώς, εξαιτίας θετικών ή αρνητικών αγωγικών καταστάσεων που βιώνουμε σε όλη τη διάρκεια της ζωής μας.

Σύμφωνα με την ίδια αρχή, που ισχύει και στο προηγούμενο αξίωμα, η αγωγική κατάσταση, το στρες είναι αυτό που προηγείται. Αυτό προκαλεί μια λίγο πολύ βαθιά και διαρκή ανισορροπία στον οργανισμό και στο άτομο. Τότε γίνεται μια γενετική αλλαγή για να απεικονισθούν τα νέα δεδομένα της κατάστασής μας, μέσα στη δομή του DNA μας. Αυτό μοιάζει σαν η γενετική κληρονομιά μας να έχει αναλάβει ως αποστολή την παράδοση, την απομνημόνευση όλης της ιστορίας μας, για να διαβιβάσει την πληροφορία, στο μέλλον του ατόμου και του είδους του.

Το να πιστεύουμε επομένως ότι το συγκεκριμένο χρωμόσωμα είναι υπεύθυνο για την συγκεκριμένη ασθένεια είναι, για μια φορά ακόμα, σα να διαβάζουμε αντίστροφα την χρονική αλυσίδα των γεγονότων. Επομένως το να συμπεραίνουμε ότι αντικαθιστώντας κάποιο «παθογόνο» χρωμόσωμα με ένα «υγιές» μπορούμε να εξαφανίσουμε την ασθένεια, είναι σα να λέμε ότι, καταστρέφοντας τη φωτογραφία (τη μνήμη)

κάποιου ατυχήματος, ακυρώνεται το ατύχημα ή επισκευάζεται η ζημιά. Είναι ενδιαφέρον να σημειώσουμε ότι με παρόμοιο συλλογισμό οι γενετιστές, που μας υπόσχονται θαύματα (όπως άλλοι έκαναν με τον καρκίνο σαράντα χρόνια νωρίτερα), εμπλέκονται σε μια νέα μορφή αναθεωρητισμού, σχετικά με τα κύτταρα όμως αυτή τη φορά : «Εάν σβήσω τη μνήμη κάποιου γεγονότος, σβήνω το γεγονός.» Αυτή είναι η βάση στην οποία στηρίζονται οι επενδύσεις δισεκατομμυρίων που γίνονται σήμερα στην γενετική...

Νέο αξίωμα αριθμ. 7 : Δεν σώζεται η ζωή του ασθενούς αφαιρώντας του ένα όργανο.

Διαβάζοντας αυτό το τελευταίο αξίωμα, σε συνδυασμό με όλα τα προηγούμενα, θα καταλάβετε ότι αυτό που ευρέως αποκαλείται ασθένεια δεν είναι παρά η έκφραση μιας ανισορροπίας (μη ορατή διαδικασία) που προσπαθεί να επανέλθει σε ισορροπία (ορατή διαδικασία). Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, το όργανο πρέπει να θεωρείται μόνο ως το σημείο εκδήλωσης, μέσα από το οποίο προσπαθεί να εκφραστεί, η διαδικασία της θεραπείας. Σε καμία περίπτωση, δεν είναι η πρωταρχική αιτία! Η αιτία, αυτό το είδαμε ήδη, είναι η εσωτερική σύγκρουση, το έντονο στρες, το οποίο όταν λυθεί, ξεπεραστεί, επιτρέπει τη θεραπεία.

Όταν αφαιρούμε το όργανο, δεν κάνουμε τίποτε άλλο παρά να αφαιρούμε ένα σημείο εκδήλωσης της ασθένειας. Και εάν η εσωτερική σύγκρουση μένει ακόμη ενεργή, ο οργανισμός θα βρει άλλα σημεία συνήθως γειτονικά, για να συνεχίσει να εκδηλώνει αυτό που έχει ανάγκη να εκδηλώσει. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο κάποιες γυναίκες, αφού υποβλήθηκαν σε ολική αφαίρεση στήθους, παρουσιάζουν γάγγλια ενώ άλλες όχι. Οι πρώτες δεν έχουν ακόμη λύσει το στρες που είναι υπεύθυνο για τον καρκίνο τους, και γι' αυτό συνεχίζουν να έχουν συμπτώματα.

Αυτά τα επτά νέα αξιώματα που σας προτείνω να σκεφτείτε, είναι αποτέλεσμα δικής μου σύνθεσης, μετά από 15 χρόνια ενασχόλησής μου, σε βάθος, με τις παραδοσιακές και τις διάφορες ολιστικές ιατρικές. Με ενέπνευσαν επίσης οι ανακαλύψεις που έκαναν επιστήμονες που είχαν το θάρρος να βγουν από την πεπατημένη της μοναδικής κυρίαρχης και ολοκληρωτικής σκέψης που είναι διαδεδομένη στην επιστημονική κοινότητα. Θα μπορούσα να παρουσιάσω τις εργασίες πολλών ερευνητών, αλλά θα περιοριστώ, στα πλαίσια αυτού του άρθρου, στις εργασίες του γιατρού Χάμερ (Γερμανία) και του γιατρού Σαμπά (Γαλλία).

Η νέα ιατρική του γιατρού Χάμερ

Ο γιατρός Ρίκε Γκέερτ Χάμερ (Ryke Geerd Hamer) υπήρξε για πολλά χρόνια διευθυντής σε μια γερμανική κλινική. Η προνομιούχος θέση του, του επέτρεψε να συναντήσει πολλούς καρκινοπαθείς. Χάρης στις περιστάσεις, στην τύχη και στην λεπτομερή παρατήρηση, ο Χάμερ ανακάλυψε τους **θεμελιώδεις νόμους** που εξηγούν το **μηχανισμό της εμφάνισης όλων των καρκίνων και όλων των ασθενειών**. Στην περίπτωση αυτού του γιατρού, μπορούμε πραγματικά να μιλήσουμε για νόμους, αφού οι επαληθεύσεις που έγιναν από τον ίδιο και από άλλους ερευνητές και θεραπευτές έδειξαν ότι όλοι ισχύουν στις 100% των περιπτώσεων, πράγμα το οποίο δεν είχε ποτέ συμβεί έως τότε στην ιστορία της ιατρικής.

Ο ατσαλένιος νόμος του καρκίνου που διατυπώθηκε από τον Ρίκε Γκέερτ Χάμερ είναι ο εξής: **"Όλοι οι καρκίνοι προκαλούνται και ενεργοποιούνται από έντονες και βίαιες εσωτερικές συγκρούσεις που τις βιώνουμε χωρίς να τις εκφράζουμε. Η φύση της εσωτερικής σύγκρουσης καθορίζει την περιοχή του εγκεφάλου που θα πληγεί και το όργανο στο οποίο θα εντοπισθεί η ασθένεια."** Παρατήρησε λοιπόν ότι οι ασθενείς που είχαν καρκίνο των οστών, για παράδειγμα, είχαν όλοι βιώσει κάποιο σοκ, κάποιο στρες, κάποια έντονη και βίαιη (αιφνίδια) εσωτερική σύγκρουση κατά την οποία αισθάνθηκαν υποτιμημένοι. Επιπροσθέτως, παρατήρησε ότι σε όλους τους ασθενείς που είχαν προσβληθεί από τον ίδιο καρκίνο, είχε εμφανισθεί ένα σημάδι στην ίδια συγκεκριμένη περιοχή του εγκεφάλου τους. Έτσι, ανακάλυψε ότι σε κάθε τύπο στρες αντιστοιχούσε η ίδια συγκεκριμένη περιοχή του εγκεφάλου και το ίδιο συγκεκριμένο όργανο, πάντα το ίδιο.

Ο καρκίνος των οστών αντιστοιχεί στην εσωτερική σύγκρουση της υποτίμησης. Ο καρκίνος των πνευμόνων στη έντονο φόβο του θανάτου. Ο καρκίνος του αριστερού στήθους σε μια γυναίκα δεξιόχειρα, στη έντονη εσωτερική σύγκρουση σε σχέση με ένα παιδί (πραγματικό, εικονικό, φανταστικό ή συμβολικό). Ο καρκίνος του δεξιού στήθους σε μια δεξιόχειρα γυναίκα αντιστοιχεί σε εσωτερική σύγκρουση γενικά με

τον σύντροφο (σε μια γυναίκα αριστερόχειρα, οι αντιστοιχίες αντιστρέφονται). Ο καρκίνος του προστάτη αντιστοιχεί στη σεξουαλική εσωτερική σύγκρουση (πραγματική ή συμβολική) σε σχέση με τα παιδιά ή τους απογόνους (ή την ικανότητα δημιουργίας). Και ούτω καθεξής, για όλους τους καρκίνους.

Αυτός ο νόμος έχει επιβεβαιωθεί εδώ και σχεδόν 20 χρόνια από εκατοντάδες θεραπευτές (εκπαιδευμένους από τον Χάμερ ή τους διαδόχους του), σε δεκάδες χιλιάδες ασθενείς, χωρίς εξαίρεση. Αυτό που είναι φανταστικό σε αυτήν την ανακάλυψη, είναι ότι ο μηχανισμός: «σύγκρουση - εγκέφαλος – όργανο» λειτουργεί και προς τις δύο κατευθύνσεις. Για να το πούμε και αλλιώς, όσο η εσωτερική σύγκρουση είναι ενεργή, η περιοχή του εγκεφάλου που δραστηριοποιείται δίνει διαταγή στη βιολογική διαδικασία να παραγάγει καρκινικά κύτταρα στο όργανο που διαλέχθηκε για να εκφράσει την ανισορροπία. Αντιθέτως, όταν το άτομο λύσει την εσωτερική του σύγκρουση (με οποιονδήποτε τρόπο και αν το κάνει αυτό) και βάλει τέλος στο έντονο στρες του, η ίδια περιοχή του εγκεφάλου αντιστρέφει το πρόγραμμα και δίνει αμέσως διαταγή στη βιολογική διαδικασία, να σταματήσει την παραγωγή καρκινικών κυττάρων και να καταστρέψει τον όγκο που έχει δημιουργηθεί στο όργανο ...

Έτσι σήμερα, αρκετές χιλιάδες ιατρικοί φάκελοι θεραπειών έχουν σχηματιστεί και συγκεντρωθεί από τον γιατρό Χάμερ και τους διαδόχους του. Μέσα σε αυτούς τους φακέλους, απαριθμούνται πολλές αποθεραπείες τις οποίες η επίσημη ιατρική χαρακτηρίζει ως « *αυθόρμητες, ανεξήγητες ή αξιοθαύμαστες* » : έτσι, ανιχνεύσεις (με σκάνερ), αναλύσεις αίματος, ακτινογραφίες, υποβολές εκθέσεων που έγιναν σε νοσοκομεία, αποδεικνύουν ότι ασθενείς έχουν θεραπευθεί εντελώς από καρκίνους, λευχαιμίες, σκληρύνσεις κατά πλάκας, μυοπάθειες, διάφορες εκφυλιστικές ασθένειες, κωφώσεις, σοβαρές διαταραχές της όρασης, ψωριάσεις, αλλεργίες, κ.λπ., χωρίς να προσφύγουν στη χημειοθεραπεία, την ακτινοθεραπεία, τη χειρουργική επέμβαση ή άλλες κλασικές θεραπείες που ορίζονται από την ιατρική. Και όμως, πολλοί από αυτούς ήταν καταδικασμένοι από την επίσημη ιατρική, που είχε βεβαιώσει ότι ήταν ανίατοι, ότι θα πεθάνουν σε σύντομο χρονικό διάστημα. Κατά τη διάρκεια μιας από τις αναρίθμητες δίκες εναντίον του γιατρού Χάμερ στις οποίες ενάγων ήταν ο ιατρικός σύλλογος, ο δικηγόρος του Χάμερ είχε ζητήσει από το δικαστήριο να συγκρίνει το ποσοστό, σε εθνική κλίμακα, όσων επέζησαν από καρκίνο, με το ποσοστό όσων επέζησαν από καρκίνο ανάμεσα στους ασθενείς του πελάτη του (λαμβάνοντας υπόψη ότι μερικοί από αυτούς είχαν απευθυνθεί σ' αυτόν, μερικές φορές στο τελευταίο τους στάδιο, απελπισμένοι, αφού είχαν δοκιμάσει τα πάντα). Αυτή η σύγκριση παρουσίασε με περιφανή τρόπο την ανωτερότητα της προσέγγισής του Χάμερ, σε σχέση με την προσέγγιση της επιστημονικής ιατρικής και ολόκληρου του οπλοστασίου της: 95% επιβίωση για περισσότερα από 5 χρόνια για τον Χάμερ, απέναντι στο 30% κατά μέσο όρο, σε εθνική κλίμακα στη Γερμανία. Χωρίς σχόλιο.

Η ασθένεια, είναι η τέλεια λύση που βρίσκει ο εγκέφαλος στο πρόβλημα των « εσωτερικών συγκρούσεων »

Εάν σταματούσα εδώ την παρουσίασή μου, θα σας άφηνα πιθανώς αμήχανους και με πολλές αμφιβολίες. Εάν δεν καταλάβουμε σε τι πραγματικά χρησιμεύει η ασθένεια, από βιολογική άποψη, οι θεραπείες μπορεί να φανούν μαγικές. Για να το καταλάβουμε αυτό, ο γιατρός Χάμερ έδωσε πρώτα-πρώτα ένα παράδειγμα παρμένο από την ζωική βιολογία: αυτό μιας αλεπούς που βρέθηκε σε κατάσταση μεγάλου στρες σχετικά με την επιβίωσή της.

Ας φανταστούμε ότι μια αλεπού δεν έχει καταφέρει να πιάσει την παραμικρή λεία εδώ και τρεις μέρες. Βρίσκεται σε κατάσταση **μεγάλου στρες σχετικά με την σωματική της επιβίωση**, όταν επιτέλους, καταφέρνει να αιχμαλωτίσει ένα μικρό κουνέλι που περνάει από εκεί. Τη στιγμή που ετοιμάζεται να το δαγκώσει, να το ξεσκίσει, να το φάει, η αλεπού ακούει έναν από τους χειρότερους εχθρούς της να πλησιάζει : τον κυνηγό. Και τώρα η αλεπού μας βρίσκεται σε τρομερό δίλημμα, ανάμεσα σε δύο απειλές : εάν φάει το γεύμα της, για να ικανοποιήσει την ανάγκη της για τροφή, κινδυνεύει να σκοτωθεί με την κοιλιά γεμάτη · εάν το σκάσει, αφήνοντας τη λεία της, κινδυνεύει ίσως να πεθάνει της πείνας λίγο αργότερα. Για να βγει από αυτό το δίλημμα, αποφασίζει να καταπιεί ολόκληρο το πόδι του κουνελιού και να φύγει μακριά.

Εκείνη την στιγμή, ένας άλλος κίνδυνος απειλεί την αλεπού : κινδυνεύει να πεθάνει από απόφραξη εντέρου, επειδή αυτό το ολόκληρο πόδι δεν μπορεί ούτε να ξανανεβεί από το στομάχι, ούτε να συνεχίσει τη διαδρομή του μέσα στο έντερο. Βρισκόμαστε, λέει ο Χάμερ, μπροστά σε μια έντονη και βίαιη εσωτερική σύγκρουση που σχετίζεται με την ανάγκη να χωνευτεί κάτι. Για να λύσει αυτό το πρόβλημα, **ο εγκέφαλος ενεργοποιεί την τέλεια λύση που θα εξασφαλίσει την επιβίωση του ατόμου** : ενεργοποιεί ένα πρόγραμμα παραγωγής πεπτικών υπερκυττάρων στα τοιχώματα του στομαχιού. Στόχος: η χώνευση του ποδιού που έχει

σφηνώσει στο στομάχι, να γίνει πέντε φορές πιο γρήγορα και πέντε φορές καλύτερα. Όσο ο στόχος δεν επιτυγχάνεται, ο εγκέφαλος συνεχίζει να διατάζει την παραγωγή αυτών των πεπτικών υπερκυττάρων που έχουν σαφώς ανώτερες επιδόσεις από τα κανονικά. Αλλά μόλις το πόδι χωνευθεί εντελώς, μια διαδικασία βιοανάδρασης ενημερώνει τον εγκέφαλο ότι ο στόχος έχει επιτευχθεί. Στη στιγμή ο εγκέφαλος βάζει τέλος στο πρόγραμμα της παραγωγής και δίνει διαταγή να εξαλειφθούν αυτά τα υπερκύτταρα, που θα απέβαιναν επικίνδυνα εάν παρέμεναν στο στομάχι. Μερικές ημέρες αργότερα, εάν ναρκώσουμε την αλεπού και εξετάσουμε τα τοιχώματα του στομαχιού της, θα μπορέσουμε να παρατηρήσουμε ουλές, μάρτυρες της πρόσφατης εξάλειψης των υπερκυττάρων. Συμπέρασμα: χάρη σε αυτόν τον προγραμματισμό, τον εγγεγραμμένο στη βιολογική διαδικασία εδώ και εκατομμύρια χρόνια, ο εγκέφαλος της αλεπούς διάλεξε την καλύτερη ανάμεσα σε όλες τις λύσεις, έτσι ώστε να εξασφαλίσει την επιβίωσή της. Το μόνο που δεν σας είπα ακόμη, είναι ότι αυτά τα υπερκύτταρα είναι αυτό που κοινώς αποκαλούμε, **καρκινικά κύτταρα του στομαχιού!** Έτσι, σύμφωνα με τους Χάμερ και Σαμπά, βάσει επαληθεύσεων που έγιναν στο εργαστήριο, αυτό που αποκαλούμε **καρκινικό κύτταρο έχει τις ίδιες λειτουργίες με ένα κανονικό κύτταρο, αλλά με πολλαπλάσιες επιδόσεις.** Ένα καρκινικό κύτταρο στομαχιού χωνεύει πολύ πιο γρήγορα και δυνατά από ένα κανονικό κύτταρο. Ένα καρκινικό κύτταρο παγκρέατος παράγει πολύ περισσότερη ινσουλίνη, ένα καρκινικό κύτταρο του στήθους παράγει πολύ περισσότερο γάλα, ένα καρκινικό κύτταρο πνεύμονα έχει πολύ μεγαλύτερη ικανότητα ανταλλαγής οξυγόνου αίματος, ένα καρκινικό κύτταρο νεφρού φιλτράρει σαφώς περισσότερο, κ.λπ..

Ας σημειώσουμε, μια και το έφερε ο λόγος, ότι ο γιατρός Κλωντ Σαμπά (Claude Sabbah) γενίκευσε τις ανακαλύψεις του Χάμερ αποδεικνύοντας ότι όλες οι ασθένειες, όποιες και αν είναι αυτές (από την πιο καλοήγη ως την πιο σοβαρή), είναι αποτέλεσμα κάποιου σοκ ή στρες που το βιώσαμε χωρίς να το εκφράσουμε, και ενεργοποιούνται από τον εγκέφαλο, ως η τέλεια λύση για την εξασφάλιση της επιβίωσης.

Γιατί πεθαίνουμε από τις ασθένειές μας;

Τότε, θα μου πείτε, εάν οι ασθένειες είναι οι τέλειες λύσεις που είναι γραμμένες στη βιολογική διαδικασία για να εξασφαλίσουν την επιβίωσή μας, γιατί πεθαίνουμε από καρκίνο ή άλλες ασθένειες; Για να απαντήσουμε σε αυτό το ερώτημα, πρέπει να καταλάβουμε, **με ποιο τρόπο επεξεργάζεται ο εγκέφαλός μας τις πληροφορίες που φτάνουν σ' αυτόν.** Δηλαδή πρέπει να γνωρίζουμε, ότι ο εγκέφαλος δεν κάνει καμία διάκριση ανάμεσα σε μια πραγματική και μια φανταστική, εικονική ή συμβολική πληροφορία. Για να το αποδείξουμε, ας πάρουμε ένα απλό παράδειγμα:

- Εάν ξαφνικά βρεθείτε όρθιοι στο χείλος της χωρίς παραπέτο στέγης ενός 20όροφου κτιρίου, ο εγκέφαλός σας θα ερμηνεύσει αυτήν την κατάσταση ως πραγματικό κίνδυνο: θα ενεργοποιήσει μια σειρά φυσιολογικών αντιδράσεων και ανακλαστικών συμπεριφοράς (άνοδος του ποσοστού της αδρεναλίνης, επιτάχυνση του καρδιακού παλμού, άγχος, ίλιγγος, κ.λπ.). Εδώ, έχει επεξεργαστεί μια **πραγματική πληροφορία**.

- Εάν, διαβάζοντας το παραπάνω παράδειγμα, φανταστήκατε τον εαυτό σας σ' αυτή τη θέση, πιθανώς ο εγκέφαλός σας να ενεργοποίησε τις ίδιες αντιδράσεις. Εντούτοις, δεν βρισκόσαστε πραγματικά σε κίνδυνο, αφού ήσασταν καθισμένος και διαβάζατε. Ο εγκέφαλός σας όμως επεξεργάστηκε μια **φανταστική πληροφορία**, σαν να ήταν πραγματική.

(Ένα εξαιρετικά ενδιαφέρον άρθρο της **Susan Greenfield**, (-> ενότητα science and ethics) γίνεται στο σημείο αυτό απαραίτητο ανάγνωσμα, ακριβώς επειδή μέσα από τα πειράματα αποδεικνύεται περίτρανα η επίδραση του οραματισμού και όχι μόνον αυτού, στην εγκεφαλική λειτουργία και το πώς ακόμη και μία σκέψη μπορεί κυριολεκτικά να αφήσει το αποτύπωμά της στον εγκέφαλο: **The Future of the Brain, The Brain of The Future** / προσθήκη: Ευδάμιων)

- Εάν, τώρα, κατά τη διάρκεια ηλεκτρονικού παιχνιδιού ή κάποιας κινηματογραφικής προβολής, το σενάριο σάς προβάλλει στο χείλος μιας στέγης, με το κενό από κάτω, σκηνή τραβηγμένη από την οπτική γωνία του ήρωα, και εάν είστε αρκετά βυθισμένος, συνεπαρμένος μέσα στην εικόνα, ο εγκέφαλός θα αντιδράσει και πάλι με το ίδιο τρόπο. Εδώ, θα έχει επεξεργαστεί μια **εικονική πληροφορία** σα να ήταν πραγματική.

- Και τέλος, εάν σας ανακοινώσουν ξαφνικά ότι η επιχείρηση στην οποία εργάζεστε κήρυξε πτώχευση, τη στιγμή που εσείς έχετε μόλις πάρει ένα μεγάλο δάνειο από την τράπεζα, θα αισθανθείτε ίσως τη γη να χάνεται κάτω από τα πόδια σας. Ο εγκέφαλος θα ενεργοποιηθεί και πάλι τις ίδιες αντιδράσεις, παρόλο που η άβυσσος που έχετε μπροστά σας, δεν είναι παρά συμβολική. Έτσι, θα έχει επεξεργαστεί μια **συμβολική πληροφορία** σα να ήταν πραγματική.

Εάν κατανοήσετε αυτό το παράδειγμα, θα καταλάβετε εύκολα ότι **ό,τι λέμε, ό,τι σκεφτόμαστε** εκλαμβάνεται από τον εγκέφαλό μας **ως πραγματική πληροφορία**, την οποία έχει υποχρέωση να επεξεργαστεί, ως υπερυπολογιστής. Έτσι εάν, μιλώντας για ένα φίλο, πείτε: " αυτό δεν θα του συγχωρήσω ποτέ. Δεν θα μπορέσω ποτέ να το χωνέψω ", και αυτή η φράση πραγματικά αντανακλά αυτό που έντονα αισθάνεστε, τότε ο εγκέφαλός σας θα λάβει αυτήν την συμβολική πληροφορία και θα την επεξεργαστεί σα να ήταν πραγματική. Εάν η σύγκρουση που βιώνετε στη σχέση σας με το άλλο άτομο είναι πολύ έντονη και δεν καταφέρνετε να εκφράσετε όλη τη δυσαρέσκεια που αισθάνεστε, είναι πολύ πιθανό ο εγκέφαλος να ξεκινήσει πρόγραμμα παραγωγής πεπτικών υπερκυττάρων (δηλαδή καρκινικών κυττάρων) για να χωνέψει αυτό που δεν μπορείτε να χωνέψετε...

Η διαφορά με την περίπτωση του ποδιού που σφήνωσε στο στομάχι της αλεπούς, είναι ότι εάν δεν συμφιλωθείτε με τον φίλο σας, εάν παραμείνετε στις θέσεις σας, εάν δεν τον συγχωρέσετε, δεν θα μπορέσετε πράγματι ποτέ να χωνέψετε αυτό που σας έκανε. Κατά συνέπεια ο εγκέφαλός σας θα συνεχίζει να λαμβάνει το μήνυμα ότι κάτι δεν έχει ακόμη χωνευθεί. Και υπάκουα, **θα συνεχίζει το πρόγραμμα της παραγωγής καρκινικών κυττάρων**. Μαντεύετε τη συνέχεια : αργά ή γρήγορα, εξαιτίας της ανώμαλα υπερβολικής ικανότητας πέψης, θα αρχίσετε να αισθάνεστε πόνους, οι τροφές δεν θα χωνεύονται σωστά. Θα σας γίνει τότε διάγνωση καρκίνου του στομάχου, που οι γιατροί θα προσπαθήσουν να εξαφανίσουν με τα διάφορα μέσα που έχουν στη διάθεσή τους.

Αλλά αρχίζετε να μαντεύετε αυτό που υπάρχει κίνδυνος να επακολουθήσει. Ακόμα και αν σας έκαναν ολική αφαίρεση στομάχου, ο εγκέφαλός σας θα συνέχιζε να δίνει την εντολή για την παραγωγή καρκινικών κυττάρων στην περιοχή του σώματος όπου βρισκόταν το στομάχι. Κάποιους μήνες αργότερα, οι γιατροί θα ανακάλυπταν αυτό που θα ονόμαζαν υποτροπή ή μετάσταση, ενώ αυτό δεν θα ήταν παρά η συνέχιση του προγράμματος που είχε ξεκινήσει ο εγκέφαλός σας, βασιζόμενος σε μια συμβολική πληροφορία σχετικά με την σύγκρουση που βιώσατε με κάποιο φίλο.

Για να πάμε ακόμη μακρύτερα, εάν σοκαριστείτε από την απαισιόδοξη διάγνωση του καρκιολόγου σας και αισθανθείτε μεγάλο φόβο θανάτου, ο εγκέφαλός σας θα αρχίσει καινούργιο πρόγραμμα παραγωγής υπερκυττάρων ,στον πνεύμονα, που αργότερα θα χαρακτηριστεί από τους γιατρούς καρκίνος του πνεύμονα. Και ούτω καθεξής, μέχρις ότου επέλθει ο θάνατος.

Πώς να προλάβουμε τις ασθένειες και πώς να τις θεραπεύσουμε ;

Στο τελευταίο μου βιβλίο «Η γλώσσα της θεραπείας» έχω περιγράψει λεπτομερώς τις διαδικασίες που, ξεκινώντας από έντονα ψυχικά σοκ ή μεγάλο στρες, καθορίζουν και προκαλούν τις σωματικές ασθένειές μας. Στα πλαίσια αυτού του άρθρου μου φαίνεται άχρηστο να προχωρήσω βαθύτερα, αφού η ίδια λογική ισχύει για όλες τις ασθένειες, ανεξάρτητα από τον βαθμό έντασης και σοβαρότητάς τους.

Αυτό που πρέπει να συγκρατήσουμε από όλα αυτά είναι, ότι από τη μια, ο εγκέφαλος δε σφάλλει ποτέ και από την άλλη, ότι αυτός είναι που ενεργοποιεί όλες τις «ασθένειες» έτσι ώστε να εγγυηθεί στο άτομο τις μεγαλύτερες πιθανότητες επιβίωσης. Είναι φανερό ότι το ενδιαφέρον μιας τέτοιας θεώρησης είναι τεράστιο. Πράγματι, για πρώτη φορά στην ιστορία της ιατρικής, καμιά πάθηση, καμιά ανισορροπία μας δεν οφείλεται στην τύχη. Όλα εκδηλώνονται σύμφωνα με τους αμετάβλητους νόμους της Βιολογίας των Ζωντανών Όντων, όπως λέει ο γιατρός Κλωντ Σαμπά.

Αυτό σημαίνει συγκεκριμένα, ότι εάν μάθετε τους νόμους της Νέας Ιατρικής του Ρίκε Γκέερτ Χάμερ ή της Ολιστικής Βιολογίας του Κλωντ Σαμπά, που είναι αμετάβλητοι όσο και οι νόμοι της φυσικής ή της

χημείας, θα μπορείτε όχι μόνο να καταλάβετε από πού προέρχονται όλες οι ασθένειές σας, αλλά κυρίως θα μπορείτε να τις προλαμβάνετε και να τις θεραπεύετε. Πώς; Μαθαίνοντας τις **βασικές αρχές της επικοινωνίας** τις οποίες κάθε άνθρωπος θα έπρεπε να κατέχει: το να εκφράζει τις ανάγκες και τα συναισθήματά του, να τολμά να αντιπαρατίθεται στους άλλους (με σεβασμό βέβαια), να αναγνωρίζει και να δέχεται την πραγματικότητα όπως αυτή είναι, οι πράξεις του να είναι προσαρμοσμένες στην πραγματικότητα, να τελειώνει τις όποιες συναισθηματικές εκκρεμότητες έχει με τους άλλους, να συγχωρεί. Ας πάρουμε αυτές τις αρχές μία μία, για να εξετάσουμε με ποιο τρόπο μπορούν να μας κάνουν να αποφύγουμε τις ασθένειες ή να μας θεραπεύσουν...

- **να εκφράζουμε τις ανάγκες μας** : πολλές απογοητεύσεις, πολλές καταστάσεις στρες προέρχονται από το γεγονός ότι αφενός, λίγοι είναι οι άνθρωποι που γνωρίζουν συνειδητά τις αληθινές ανάγκες τους και αφετέρου, ακόμη πιο σπάνιοι είναι εκείνοι που έχουν την ικανότητα να τις εκφράσουν με κατάλληλο τρόπο. Συνεπώς, συσσωρεύουμε μίση και μνησικακίες, μένουμε μπλοκαρισμένοι σε αδιέξοδα. Αισθανόμαστε βέβαια ότι κάτι δεν μας ταιριάζει, αλλά δεν γνωρίζουμε πώς να ξεφύγουμε. Μας συμβαίνουν συχνά απaráδεκτα πράγματα. Εντούτοις τα δεχόμαστε, επειδή δεν γνωρίζουμε ούτε καν τα όριά μας, σχετικά με το τι θέλουμε και τι δεν θέλουμε, τι μπορούμε και τι δεν μπορούμε.

Το να ξαναμάθουμε να αναγνωρίζουμε τις ανάγκες μας και τα όριά μας για όσα δεν θέλουμε πια, το να είμαστε ικανοί να τα εκφράσουμε στους συνομιλητές μας, χωρίς να φοβόμαστε τις συνέπειες, αυτό είναι ένας από τους τρόπους που μπορεί να προλάβουν ή να θεραπεύσουν τις ασθένειες που προκαλούνται από τις **ανθρώπινες εσωτερικές συγκρούσεις** και τις απογοητεύσεις.

- **να εκφράζουμε τα συναισθήματά μας** : Το συναίσθημα μοιάζει με το σύμπτωμα. Είναι ο δείκτης του βαθμού ικανοποίησης ή μη ικανοποίησης των αναγκών μας. Μια ανάγκη μας ματαιώνεται· εμφανίζεται ένα δυσάρεστο συναίσθημα (θυμός, θλίψη, φόβος, κ.λπ.). Μια ανάγκη μας ικανοποιείται· ένα ευχάριστο συναίσθημα θα εκδηλωθεί (χαρά, ευχαρίστηση, κ.λπ.). Δυστυχώς, η παιδεία μας μας έχει διδάξει, να αντιμετωπίζουμε τα συναισθήματά μας όπως η ιατρική αντιμετωπίζει τα συμπτώματα : να τα αρνούμαστε, να τα απορρίπτουμε, να τα εξαφανίζουμε. Με αυτό τον τρόπο στερούμαστε τα καλύτερα σημάδια, που έχουμε στη διάθεσή μας για να γνωρίζουμε με βεβαιότητα τι είναι καλό για μας και τι δεν είναι. Αυτή η άγνοιά μας μάς οδηγεί στην απογοήτευση, αφού μην έχοντας πια τους φωτεινούς δείκτες στον πίνακα ελέγχου, δεν ειδοποιούμαστε καν ότι μια ή περισσότερες ανάγκες μας ματαιώνονται. Σ' αυτό το σημείο ο εγκέφαλος παίρνει αναγκαστικά τα ηνία, για να εγγράψει στη βιολογική διαδικασία των οργάνων τις ίδιες πληροφορίες που μας είχαν δώσει τα συναισθήματα [θυμηθείτε : στο παράδειγμα με το αυτοκίνητο, εάν οι φωτεινοί δείκτες του πίνακα ελέγχου (τα συναισθήματα) δεν λειτουργούν πια ή δεν ληφθούν υπόψη, η βλάβη θα εκδηλωθεί στα όργανα της μηχανής (στα όργανα του σώματος)].

Το να ξαναμάθουμε λοιπόν να ακούμε τα συναισθήματά μας, να τα αναγνωρίζουμε και να τα δεχόμαστε, να τα ευχαριστούμε μάλιστα που επαγρυπνούν για μας, είναι ένας πρώτος σταθμός για να αποφεύγουμε τις καταστρεπτικές εσωτερικές συγκρούσεις και το στρες. Εάν, επιπλέον, μπορούμε να εκφράσουμε τα συναισθήματά μας με τρόπο κατάλληλο, υπεύθυνα, χωρίς να αποδίδουμε στους άλλους την ευθύνη, θα μπορέσουμε πολύ γρήγορα να ξαναβρούμε την ισορροπία μας.

- **να τολμούμε τις αντιπαραθέσεις, με σεβασμό στους άλλους** : πόσες φορές, σε δύσκολες, τεταμένες, δυσάρεστες καταστάσεις, δεν συνέβη να μη τολμήσουμε να πούμε τα πράγματα στον άλλο, με σεβασμό, αλλά και σταθερά, με θάρρος ; Πόσες φορές δεν κατάπιαμε τα λόγια μας από φόβο μην προκαλέσουμε σύγκρουση ; Φοβόμαστε συχνά να πούμε δυσάρεστα πράγματα, επειδή πιστεύουμε ότι είναι προτιμότερο να διατηρούμε την ειρήνη ανάμεσα στους ανθρώπους. Όμως αυτή η ειρήνη είναι απατηλή, αφού μέσα μας μπορεί να γεννιέται ένα ισχυρό βίαιο συναίσθημα. Σημειώστε ότι ακόμη και ο υπολογισμός είναι λανθασμένος : θέλοντας να αποφύγουμε τη σύγκρουση, δεν λέμε αυτό που θα έπρεπε να ειπωθεί. Όμως, μην λέγοντας τίποτα, αυξάνουμε την αίσθηση απογοήτευσης και μνησικακίας μέσα μας, μέχρι που η κατάσταση γίνεται αφόρητη. Τότε, είτε ξεσπάμε βίαια πάνω στον άλλο, οπότε συμβαίνει αυτή η σύγκρουση και η ρήξη που ακριβώς θέλαμε να αποφύγουμε, είτε καταπίνουμε τα συναισθήματά μας για άλλη μια φορά, και τότε συμβαίνει ο καρκίνος ή η οξεία ασθένεια, που μας καλεί να εξετάσουμε προσεχτικά την ανισορροπία που έχουμε δημιουργήσει ...

Το να τολμάμε την σύγκρουση, είναι το να μάθουμε να μιλάμε για τα πράγματα που μας ενοχλούν, ήρεμα, χωρίς υπεκφυγές. Το να μάθουμε να εκφράζουμε με ειλικρίνεια το τι μας συμβαίνει, είναι ο καλύτερος τρόπος για να φροντίζουμε τις σχέσεις μας με τους άλλους.

- **να αναγνωρίζουμε και να δεχόμαστε την πραγματικότητα όπως αυτή είναι** : συχνά έχω παρατηρήσει, ότι πολλές ασθένειες ξεκινάνε όταν αρνούμαστε να δούμε μια κατάσταση, όταν της αντιστεκόμαστε, όταν δεν δεχόμαστε αυτό που μας συμβαίνει. Έτσι, μπορεί να πούμε σε καταστάσεις

εσωτερικής σύγκρουσης, αντίστασης, αυτοϋποτίμησης, απώλειας της ταυτότητας ή του χώρου κυριαρχίας μας. Και όσο περισσότερο μαχόμαστε την πραγματικότητα, τόσο περισσότερο ενισχύουμε την επιρροή της και τη δύναμή της πάνω μας, μέχρις ότου εξαντληθούμε.

Χωρίς να είμαστε καθόλου μοιρολάτρες (το θέμα δεν είναι να είμαστε ανθρώπινα ράκη που δέχονται τα πάντα χωρίς αντίδραση, αντιθέτως), το να δεχόμαστε την πραγματικότητα είναι το να τολμάμε να την κοιτάμε κατάματα, αντικειμενικά, χωρίς να κρίνουμε. Είναι επίσης το να αλλάζουμε τον τρόπο που βλέπουμε τα γεγονότα, θεωρώντας τα ούτε καλά, ούτε κακά : η συμβουλή μου είναι, να θεωρούμε μάλλον ό,τι μας συμβαίνει σαν ευκαιρίες που μας προσφέρονται για να μάθουμε κάτι καινούργιο.

- **οι πράξεις μας να είναι προσαρμοσμένες στην πραγματικότητα :** Ο Γιούνγκ επέμενε πολύ σε αυτό το σημείο. Πράγματι, δεν υπάρχει θεραπεία εάν δεν δράσουμε πραγματικά. Συχνά, μένουμε εγκλωβισμένοι στις εσωτερικές συγκρούσεις μας και τα στρες, επειδή δεν τολμάμε να δράσουμε. Η ακόμα χειρότερα : επειδή νομίζουμε ότι αρκεί να συνειδητοποιήσουμε την αιτία του καρκίνου μας για να θεραπευθούμε. Λάθος. Όσοι πίστεψαν πως είναι έτσι, έχουν πεθάνει. Η δράση είναι ο μόνος τρόπος να δώσουμε στον εγκέφαλο την πληροφορία ότι η συγκρουσιακή κατάσταση τελείωσε. Ειδάλλως, το είδαμε παραπάνω, η ενεργοποίηση της ασθένειας δεν θα σταματήσει ποτέ.

- **να τελειώνουμε τις όποιες συναισθηματικές εκκρεμότητες έχουμε με τους άλλους:** αυτή η έννοια εκφράστηκε για πρώτη φορά από την Ελίζαμπεθ Κίμπλερ Ρος (Kübler-Ross), την ελβετίδα γιατρό που μετανάστευσε στις Η.Π.Α, από όπου ξεκίνησε η εφαρμογή της φροντίδας για την ανακούφιση των βαριά ασθενών, που σήμερα είναι διαδεδομένη σε ολόκληρο τον κόσμο. Έλεγε, ότι πολλοί ασθενείς, στο τέλος της ζωής τους, αισθανόντουσαν την απόλυτη ανάγκη να συμφιλιωθούν με αυτούς με τους οποίους είχαν έρθει σε ρήξη. Παρατήρησε χιλιάδες φορές, ότι μόλις αυτές οι εκκρεμείς υποθέσεις έκλειναν, οι ασθενείς πέθαιναν την ίδια νύχτα, νηφάλιοι και γαληνεμένοι.

Νομίζω ότι δεν χρειάζεται να περιμένουμε το τέλος της ζωής μας, στο τελευταίο στάδιο μιας μακράς και επίπονης ασθένειας για να το κάνουμε αυτό. Από προσωπική εμπειρία ξέρω, ότι κλείνοντας ταχτικά τις εκκρεμείς υποθέσεις μου, με βοηθάει να διατηρώ την ισορροπία μου και να μην δημιουργώ άχρηστες και επιζήμιες πηγές άγχους.

- **να συγχωρούμε :** τέλος, τελευταίο αλλά εξίσου σημαντικό, να συγχωρούμε. Όχι, να συγχωρήσουμε τον άλλο για το κακό που μπορεί να μας έχει κάνει, αλλά να συγχωρήσουμε τον εαυτό μας για τον πόνο που δεχτήκαμε να ζήσουμε τόσο καιρό, μέχρις ότου χαλαρώσουμε, μέχρις ότου εκφράσουμε στον άλλο τις ανάγκες και τα συναισθήματά μας, μέχρις ότου τολμήσουμε την αντιπαράθεση, μέχρις ότου, επιτέλους, αναγνωρίσουμε και δεχτούμε την πραγματικότητα, μέχρις ότου κλείσουμε τις εκκρεμότητές μας.

Όσο και αν μας εκπλήσσει, υπεύθυνοι για τα σοκ, τις εσωτερικές συγκρούσεις, το στρες μας, δεν είναι ποτέ οι άλλοι, ούτε τα γεγονότα. Ο τρόπος που δεχτήκαμε το γεγονός, ο τρόπος που το αντιληφθήκαμε, το ερμηνεύσαμε, το φιλτράραμε, αυτός είναι πάντα που γεννάει τον πόνο μας ή την χαρά μας. Δηλαδή, τελικά, με πολλή αγάπη, χιούμορ και ταπεινότητα, θα πρέπει να ευχαριστήσουμε τον εαυτό μας για την ηλιθιότητά μας και να μας συγχωρήσουμε για το κακό που μας κάναμε.

Συμπεράσματα

Στο τέλος αυτού του άρθρου, θέλω να βγάλω μερικά σύντομα συμπεράσματα. Πρώτα πρώτα, δεν υπήρξε στόχος μου να σας πείσω ότι οι πεποιθήσεις σας σχετικά με την υγεία και την ασθένεια είναι λανθασμένες. Ξέρω πολύ καλά ότι θα χρειαζόταν να παραθέσω πολύ περισσότερα, για να σας κάνω να αλλάξετε απόψεις. Στόχος μου ήταν **να σας προτείνω μια θεώρηση** του πώς θα είναι πιθανώς στο μέλλον η κατανόηση της ασθένειας και της θεραπείας. Εάν κάποια από αυτές τις ιδέες βρήκε απήχηση μέσα σας, σας προσκαλώ να εμβαθύνετε την έρευνά σας, να ενημερωθείτε, να διαβάσετε τα βιβλία που αρχίζουν τώρα να βγαίνουν σχετικά με το θέμα ... Και κυρίως, να πειραματιστείτε μόνοι σας με τον εαυτό σας, όπως κάνω εγώ, εδώ και 18 χρόνια.

Έπειτα, αυτή η θεώρηση μας κομίζει ένα εξαιρετικά καλό νέο : **η ασθένεια δεν είναι μοιραία**, δεν συμβαίνει ποτέ τυχαία. Που θέλει να πει, ότι αλλάζοντας τις συνήθειες συμπεριφοράς μας, τους τρόπους σκέψης μας, τη συναισθηματική ζωή μας, μπορούμε να εξαλείψουμε οριστικά την επήρεια των ασθενειών πάνω μας. Επιπλέον, ακόμα και αν κάπου κάπου αρρωσταίνουμε, δεν θα εξαρτόμαστε πια από τους θεραπευτές που βρίσκονται σε θέση εξουσίας σε σχέση με μας. Ξαναβρίσκουμε, επιτέλους, την αυτονομία μας, την ελευθερία μας, την αυτοκυριαρχία μας.

Και τέλος, ως ασθενείς και ως πολίτες, **έχουμε όλοι το καθήκον να ενημερώνουμε τον περίγυρό μας**, όσο περισσότερο μπορούμε, γύρω από αυτές τις νέες έρευνες, έτσι ώστε η τρέλα που έχει καταλάβει την ιατρική, πολιτική και οικονομική εξουσία σε σχέση με κάθε τι το εναλλακτικό, να γελοιοποιηθεί, να αποδειχθεί ακατάλληλη, ξεπερασμένη. Όταν βλέπω τις διώξεις τις οποίες υφίστανται πολλοί θεραπευτές που έχουν επιλέξει να υπηρετήσουν πραγματικά την υγεία και τον ασθενή (και επομένως να μην υπηρετούν πια τα συμφέροντα των μεγάλων φαρμακευτικών ομίλων), γνωρίζω ότι αυτή η νέα μορφή ιεράς εξέτασης δεν θα σταματήσει παρά μόνο όταν θα είμαστε αρκετοί για να πούμε ευθέως στους κλασσικούς γιατρούς μας, αυτό που πραγματικά μας θεράπευσε. Αλλιώς, η ασθένεια θα παραμείνει για πολύ ακόμη στα χέρια αυτών που έχουν πάρει την εξουσία πάνω στη ζωή μας και το σώμα μας.

**Έχουμε τον κόσμο που μας αξίζει. Θα έχουμε τον κόσμο που δικαιούμαστε ;
Αυτό θα εξαρτηθεί από μας.**

Για εμφάθυνση στα παραπάνω θέματα :

- Εξαιρετική ιστοσελίδα της Caroline MARCOLIN, Ph.D. (Αγγλικά) Τεράστια εργασία στην εφαρμογή της Νέας Ιατρικής του Δρ Χάμερ με αποκωδικοποιήσεις για όλα τα όργανα και πολλές με διαγράμματα και λεπτομερείς εξηγήσεις.
<https://learningnm.com/home.html>
- Ενδιαφέρουσα ιστοσελίδα των I. Laker και D. Price (Αγγλικά) που προτείνουν webinars και παραγγελία μερικών βιβλίων του Δρ. Χάμερ στα Αγγλικά.
<http://www.newmedicine.ca/>
- The Complete Dictionary of Ailments and Diseases by Jacques Martel (April 30,2012) Paperback; Amazon; 35 δολάρια.
- Υπάρχει πολύ μεγάλη βιβλιογραφία στα Γαλλικά χάρη στην παρουσία στις Γαλλόφωνες χώρες (Γαλλία, Βέλγιο, Κεμπέκ) πολλών συνεχιστών και ερευνητών πάνω στις θεμελιώδεις ανακαλύψεις του Δρ. Χάμερ.

I. Αναστασίου
